

Finnországi svéd költők

TUA FORSSTRÖM

* * *

Úgy, ahogy van.
 Reménytelennek
 tűnhet.
 Reménytelen.
 Csak használati utasítás szerint
 alkalmazza, kerülje
 a hisztériát. Kerülje
 az anorexia nervosát. Először
 sokat bóg az ember, nem akar
 hiba lenni, sem A Rossz
 Virágai. Aztán kezdi jobban érezni magát.
 Van, aki meztelenül hátradől
 és nem akarja.
 Van, aki hagyja, hogy megtörténjen.
 Az ember átveszi a küldeményeket,
 melyekben más helyek sötétségéből
 átszállított sötét van.
 Az ember jelenti, hogy eltűnt.
 Jelenti, hogy baleset érte.
 Valakit szorosan tartottam
 a számban, míg
 el nem öntött.

* * *

Hozzá lehet szokni, Claes?
 Ezekhez az örökösen véletlen helyekhez?

 A zene rend, úgy kell játszani,
 hogy a földalatti részek
 túléljék a telet: a sóvárgás,
 a börtön és a Claire de lune.

 „A barátság olyan magány,
 mely nem ismeri a magány szorongását.”

 Hozzá lehet szokni, Claes?
 Ezekhez az örökösen véletlen helyekhez?

 Gonosz érzések hónapja, láz párája
 és a gyerek-lélegzetben a messzeség,

a vízesés, a zokogás és összezördülés
újra meg újra leomló fala,

amik megmaradnak, talán csak
mulandó szobák; eseménytelen

vidéki országút látványa októberben.
Úgy kell játszani, hogy valami túléljen télen

mindnyájunkat meg a gyöngéd fákat
a törékeny üveg-évszakban.

Elég volt fénysugarban
időzni. Patakzik

az eső, mint a júniusi ezüst.
Folyik az ünnepély. Egy ódivatú

szabadtéri színpadon játszottunk
nyírfaágasan, átalakulva.

Honvágyam van. Könnyűség
érzése a vízben.

Könnyűség érzése, mikor
kilépünk a vízből.

Az ember kér valakit, hogy jöjjön vissza.
És többen térnek vissza, éjjel,

hívatlanul. Patakzik az eső
az erdő ezüst-korhadására.

SOLVEIG VON SCHOULTZ

Húsvéti szvit

I.

Kislánykoromban a nagypéntek úgy borult fölénk,
mint az ég az alacsony hegy robosztus fenyői fölött:
sötétkéken, fehérre söpörve, végtelenül.
Ünneplőbe öltöztünk, akárcsak az ég,
és csöndben kellett maradnunk. Játszani nem volt szabad.
Ocska konzervdobozokba rakott barkás fűzágak
várták a jeges vízben, hogy a tavasz első bimbói
kipattanjanak.
A hegy sziklái alatt gyíkok heverték
a fagyos tömbökben, napot remélve.
Halkan beszéltünk és várakozásunk
egyre ragyogóbb, nagyobb lett s tovább növelte
a nagypénteket. Játszani nem volt szabad.